

Rosa Luxemburg

En pyrrhusseger

1918

Rådskongressens första sammanträde är avslutat. Om man ser på resultaten så som de till det yttre föreligger i debatterna och besluten, är de en seger för regeringen Ebert, en seger för kontrarevolutionen över hela linjen. Utestängningen av den revolutionära "gatan",¹ annullering av arbetar- och soldatrådets politiska makt, inkallande av nationalförsamlingen, diktatorisk makt till 6 december-klicket² – vad mer kunde väl bourgeoisin önska sig under nuvarande omständigheter? "Diktatorerna vill inte veta av den diktatur man velat lasta på dem", triumferar "Freiheit", det sorgliga organet för politisk tvetydighet.

I stället för att bemäktiga sig den politiska makten för revolutionens sak, vilket var dess mission, har arbetar- och soldatrådets självvalda organ likviderat sig självt och utlämnat den makt som anförtrotts det till fienden.

I detta kommer inte bara den allmänna otillräckligheten under revolutionens första omogna stadium till uttryck utan även denna proletära revolutions specifika svårighet, den historiska situationens säregenhet.

Under alla tidigare revolutioner uppträdde kämparna med öppna visir på arenan: klass mot klass, program mot program, sköld mot sköld. Och när det under varje kontrarevolution förekommit komplotter, ränker och skurkstreck, så var det just *kontrarevolutionens*, rojalisternas, aristokraternas och reaktionära militärers komplotter, ränker och skurkstreck. Det var alltid anhängare av det störtade eller hotade systemet som i detta systems namn vidtog kontrarevolutionära åtgärder för att rädda det. Det räckte att dra fram de komprometterade sköldarna och vapnen i ljuset för att folkmängden under stor upphetsning skulle plocka sönder de gamla fågelskrämmorna.

Under den nuvarande revolutionen uppträder den gamla ordningens skyddstrupper inte på arenan under de härskande klassernas egna sköldar och vapen utan under ett "socialdemokratiskt partis" fanor. Om herrarna Ebert och Haase öppet och ärligt kallade sig Heydebrandt, Gröber och Fuhrmann,³ hade inte en enda av arbetar- och soldatrådets delegerade följt dem. Om revolutionens kardinalfråga öppet och ärligt löd *kapitalism eller socialism*, vore tvekan och vacklan en omöjlighet i proletariatets stora massa idag.

Men så lätt och bekvämt gör inte historien det för oss. Det borgerliga klassherraväldet utkämpar idag sin sista världshistoriska kamp under främmande flagg, under revolutionens egen flagg. Det är ett socialistiskt parti, det är arbetarrörelsens och klasskampens genuina skapelse som har förvandlat sig till den borgerliga kontrarevolutionens viktigaste instrument. Kärnan, tendensen, politiken, psykologin, metoderna – allt är äkta kapitalistiskt. Det enda kvar av socialism är standaren, apparaten och fraseologin. Men standar, apparat och fraseologi räcker för att bedra breda massor om politikens innehåll och kärna, för att degradera det revolutionära proletariatets delegatråd till kontrarevolutionens legotrupper!

Det är lärdomen från den tyska socialdemokratins skola, det är sluträkningen från de senaste 25 årens verksamhet. Anden från den 4 augusti 1914 svävade över rådskongressens samman-

¹ Ett förslag att låta Rosa Luxemburg och Karl Liebknecht tala till kongressen, trots att de inte hade valts, avvisades med stor majoritet.

² Den 6 december 1918 hade en grupp officerare gjort ett kuppförslag, avsatt verkställande utskottet för Berlins arbetar- och soldatråd och utropat Ebert till president. Ledande socialdemokrater var också inblandade i detta kuppförslag.

³ Ernst von Heydebrand var ordförande för det tyskkonservativa partiet.

trädeslokal, Hohenzollrarnas, Hindenburgs och Ludendorffs gamla Tyskland, belägrings-tillståndet och bödelsarbetet i Finland, Baltikum och Ukraina var ännu intakt och vid liv i riksdagens sessionssal – trots sammanbrottet på slagfälten i Frankrike och trots 9 november!

Men: Detta Tyskland finns inte längre. Det är den underbara hemligheten i alla allvarliga, historiskt nödvändiga omvälvningar att en dag av revolution förändrar samhällets ansikte och gör det gamla till något oåterkalleligen förflutet.

Uppflammandet av den 9 november – hur svagt, otillräckligt och osammanhängande det än var – skapade en oöverbryggbar klyfta mellan igår och idag. Liksom en liten snöflinga räcker för att sätta igång en gigantisk lavin och begrava klippor, dalar och byar nedanför, räckte den svaga impulsen från den 9 november att rubba jämvikten i de tyska klassförhållandena och sätta grundfästena i gungning.

Denna process av omskakning och omvälvning för det borgerliga klassherraväldet kan inte leda någon annan vart än till den sociala revolutionens triumf, ty i och med imperialismens bankrutt finns ingen annan lösning, ingen annan räddning än socialismen.

Varje dag tillspetsas situationen, varje dag utmejslas det världshistoriska dilemma skarpare och obarmhärtigare.

De återvändande soldatmassorna förvandlas gradvis till arbetarmassor, de tar av sig imperialismens livré och tar på sig arbetarskjortan. Därmed får soldaterna åter kontakt med den moderliga jord där deras klassmedvetande är rotat, och de band de temporärt har knutit med den härskande klassen brister.

Samtidigt reser sig de jättelika problemen med arbetslösheten, de ekonomiska striderna mellan kapital och arbete, och statens finansiella bankrutt. Den inre upplösningen av den kapitalistiska ekonomin visar dess Medusahuvud. Häri de ekonomiska motsättningarna finns den flammande härd från vilken ny glöd dagligen hämtas till klasskampen.

Och därmed är det givet att den revolutionära spänningen och massornas revolutionära medvetande skärps dag för dag. Just rådkongressen har genom sin skarpa, oförmedlade motsatsställning till situationen och stämningen bland massorna själv gjort sitt bästa för att de skall skolas och upplysas. Under de få dagar överläggningarna varade har den visat proletariatet liksom soldatmassorna att en strid på kniven mot kontrarevolutionens regering är en ofrånkomlig och livsavgörande fråga.

Det är bara oklarheter och halvheter, bara beslöjanden och dimridåer som är farliga för revolutionens sak. Varje klargörande, varje avslöjande är olja på revolutionens eld.

På några få dagar har rådkongressen utfört sitt arbete så grundligt, så klart slitit bort alla kvardröjande slöjor från kontrarevolutionens kärna, att dess session liksom en exploderande mina måste väcka de proletära massornas samveten till liv.

Från och med den stund rådets delegerade har pratat färdigt, har arbetar- och soldatråden i hela Tyskland, har arbetarmassorna ordet. De kommer att tala, och de kommer att *handla*. Regeringen Eberts seger kommer – liksom alla kontrarevolutionens segrar – att förbli en Pyrrhusseger.

Die Rote Fahne (Berlin) Nr 36, 21 dec. 1918.